

ved Mængden af de løse Hunde naturligtvis forøges, saaledes følger det ogsaa heraf, at Nedskydningen kun bør iværksættes med Forsigtighed, hvis ikke Publicum derved i høj Grad skal besværes.

Da saaledes Jagtvæsenet i de enkelte Tilfælde, hvor der kan være Tale om at benytte Nedskydningsretten som et Besshyttemiddel for Vildtet, maa gaae tilværks med særdeles Forsigtighed, for paa den ene Side ikke at overstrife de Grændser, som af Domstolene maatte kjendes for de lovhljemele, og paa den anden Side ikke at udsætte de Passerende for Fare; da den blotte Advarsel ved Indkjørselsstederne til Dyrehaven om, at der vilde blive gjort Brug af Nedskydningsretten, ei heller har havt nogen Virkning: maa den ved Lov af 25de Marts 1851 § 20 hjemlede Nedskydningsret ansees som et aldeles utilstrækkeligt Middel til at sikke Vildtet i Dyrehaven mod en succesfuld Udelæggelse ved omstreifende løse Hunde.

Jagtvesenet har under disse Omstændigheder foreslaaet under en passende Bøde aldeles at forbyde at medtage Hunde i Dyrehaven, forsaavidt den er bestemt til Opholdssted for Vildtet, og dette Middel synes ogsaa at være det eneste, som lover den fornødsle Betryggelse, men efter den Forstaaelse af Loven af 25de Marts 1851 § 20, der ovenfor er antydet som mulig, og da uden Tvivl nogle af de gennem Dyrehaven løbende Veie maae ansees for alfare Veie, har et saadant Forbud ei kunnet udstedes som administrativ Foranstaltning, og navnlig har ogsaa saavel Finantsministeriet som Justitsministeriet udtalt sig for Nødvendigheden af, at der udvirkes en ny Lov, der hjemler et saadant Forbud.

Med Hensyn til det i denne Anledning uarbejdede Lovudkastis specielle Indhold bemærkes Følgende:

For saalidt som muligt at besvære Publicum, navnlig den Deel af Dyrehaven for at komme til fjernere liggende Bestemmelsessteder, har man troet at burde indrømme Tilfælde til at føre Hunde i Vaand eller paa Vogne med sig.

For desto bedre og fuldstændigere at opnaae Maalet med den hele Foranstaltning og for at lette Forbudets Overholdelse har man dernæst anseet det nødvendigt at foreskrive, at der skal betales Bøde for enhver løsgaaende Hund, der træffes indenfor Dyrehavens Hegn (medmindre den maa ansees som herreløs), og for alle Tilfælde at fastsætte en aldeles lovbestemt Bøde.

Spørgsmaalet, om Nogen skal drages til Ansvar efter denne Lov, og hvormeget han skal bøde, bliver saaledes aldeles uafhængigt af, om han med Forsæt eller af Uagtsomhed har ladet sin løsgaaende Hund komme indenfor Dyrehavens Hegn. Afseet fra, at der i lignende Forhold er gaaet frem paa samme Maade, jfr. Placat af 4de October 1815 §§ 1 og 12, maa det nemlig indrømmes, især naar der tages Hensyn til den for alle Tilfælde temmelig lavt ansatte Bøde, at denne Fremgangsmaade ogsaa stemmer overeens med Publicums velforstaaede Interesse. Var der istedetfor den ene Bøde t. Ex. anordnet to aldeles lovbestemte Bøder, en større og en mindre, efter som der forelaa Forsæt eller Uagtsomhed fra Lovovertræderens Side, eller var det overladt til Dommerens Skøn at tage Hensyn til de specielle Omstændigheder og derefter at afveie Bødens Størrelse indenfor et begrændset Spillerum, vilde derved lettelig foranlediges et Ophold og undertiden Omkostninger, der ikke stode i noget Forhold til Sagens Betydning. Dertil kommer endnu, at den omhandlede Bestemmelse om Bøden staaer i et væsentligt Sammenhæng med den ligeledes for at lette Forbudets Overholdelse og i Publicums Interesse trufne Foranstaltning, at Vedkommende inden en bestemt Frist i Mindelighed kan rette for sig og hindre den optagne Hunds Drab.

Endvidere har man fundet det hensigtsmæssigt at tillade Nedskydning uden nogensomhelst Indskrænkning, forsaavidt Hunden ikke lader sig optage. En Bestemmelse om, at de Hunde, som følge deres Herrer paa de alfare Veie og Spadseregange, skulle være indtagne, vilde maa ske i enkelte Tilfælde vanskeliggjøre eller for-